

Florin C. Cristian

P H O E N I X

Florin C. Cristian

Phoenix

Cristian PlusArt

Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRISTIAN, FLORIN C.

Phoenix / Florin C. Cristian. - Malu Mare : Editura Cristian Plusart,
2026

ISBN 978-630-6803-06-4

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Camelia Dobridoreanu

Grafica copertei: Cristian PlusArt

Editura Cristian PlusArt,

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian Plusart

e-mail: contact@cristianplusart.ro

tel.: +40.732.74051

Prolog

„ — *Lucrurile s-au pus în mișcare, nu-i așa?*

— *Da.*

— *Vom avea activitate cum nu am mai văzut de mult prea multe rotații!*

— *Da. Mă tem însă că nu ne va plăcea.*

— *De ce? Abia acum vine iar vremea noastră!*

— *Mă tem că, de această dată, vine sfârșitul nostru.*

— *Îți amintești de cât de multe ori ai spus asta, nu?*

— *Da. Doar că de data asta o cred.”*

Merilot. P. 7643, U. 2979

Noaptea a venit și, odată cu ea, schimbarea.

Soarele tocmai dispăruse de pe cerul Merilotului, câteva rămășițe ale luminii sale încă lăsând în urmă culori de vișiniu și albastru închis. Dacă în timpul zilei se puteau observa cu ușurință anumite stele, noaptea era o adevărată încântare să privești spre cer. Milioane de lumini de culori diferite scânteiau, încălzeau și înfrumusețau nopțile merilotienilor. În această seară însă, stelele arătau cu totul diferit, schimbând semnificativ atmosfera planetei. Din roz, galben, verde, culorile dominante deveniseră portocaliu și roșu, creând o puternică iluzie a unui cer ce sângera. Marea Cariassiană ajunsese să pară a fi bolul în care se adunase tot acel lichid gros, scurs parcă din corpul unei ființe celești. Cu toate astea, stelele încă se reflectau pe suprafața lichidului ce părea acum închegat, căci marea era cuprinsă de o lugubră nemișcare. Rare erau momentele în care merilotienii puteau vedea marea atât de liniștită. Dar ca de fiecare dată în trecut, liniștea a fost urmată de furtună. Există însă și o oarecare frumusețe a momentului, căci apa calmă avea acum suprafața atât de limpede încât, pentru cei care priveau de pe mal, universul de deasupra părea contopit prin oglindire

cu universul de dedesubt. Susul și josul deveniseră un singur cosmos sângieru, ce trezea admirația și frica oricărui privitor.

Așa a venit noaptea peste Merilot.

Curând după lăsarea acesteia, a venit însă și furtuna. Era cu adevărat imposibil ca liniștii să îi urmeze liniște. Vânturi puternice s-au pornit ridicând valuri mari și greoaie, ce se mișcau lent, dar care loveau cu putere faleza stâncoasă a Carianeii. Numai cei ce se confruntaseră cu natura dezlănțuită puteau realiza cât de puternică era aceasta și cât de mult rău putea face.

Acest punct, în care valurile își etalau puterea era locul care separa Marea Cariasiană de regatul Carian. În partea de sud-est a regatului, relieful era blând, coborând spre mare prin câmpii cu iarba scurtă și deasă. Mirosul de apă sărată, apoi sunetul valurilor erau primele semne ale apropierii de plajă, apoi urma câmpia, a cărui iarbă se rarefia, în mici smocuri, ici - colo, înainte ca vegetația să fie complet înghițită de nisipul fin al plajei. În partea de sud a regatului însă, relieful era mult mai dur, căci din acea parte veneau veșnic vânturi puternice, ce modelau stânca după bunul lor plac, iar acolo unde vântul nu putea face nimic, apa îi venea în ajutor, mușcând câte puțin din piatra care forma promontoriul apreciat și temut de locuitorii regatului. Era un loc pe care oamenii îl ocoleau și îl căutau în egală măsură. Un loc în care forțele naturii se întreceau pentru a-și dovedi supremația, făcând alianțe și punând în practică trădări. De cele mai multe ori, vântul cel schimbător era cel ce dădea startul acțiunilor, și tot el era cel care potolește marea, atunci când atacurile ei deveneau furibunde, părând a se da de partea stâncii. Numai o persoană lipsită de simțuri putea însă pierde din vedere armonia naturală a locului, acesta fiind un loc în care vântul, marea și stânca se reuneau pentru a crea muzică și imagini ce aveau darul de a liniști mintea și sufletul. Era un loc al sfârșitului și al nesfârșitului, al încercărilor și al păcii, un loc de bucurie și tristețe.

Dar asta era de domeniul trecutului, căci în această noapte, marea nu mai era ea însăși, și nici stânca nu mai era la fel de rezistentă, iar vântul nu știa de partea cui trebuia să fie: a mării sau a stâncii. Răul se producea totuși, și bucăți de rocă de diferite dimensiuni erau rupte și

aruncate în mare, producând și mai mare agitație în apă și o spumă sângerie grețoasă la privire. Natura se rănea pe sine în această seară.

— Nu-mi amintesc ca lumea noastră să ia o astfel de formă!

— Ce spuneiți, massini?

Cassina, care stătea la fereastra Turnului Alb din castelul imperial, nu își dăduse seama că gândise cu voce tare, dar nici nu avea de ce să se jeneze, căci tânăra nu mai văzuse niciodată o astfel de vreme. De fapt, nimeni din cei în viață nu mai văzuseră. Vremea fusese întotdeauna blândă în partea această a planetei. Până și perioadele de furtună, fie ele și cele mai teribile pe care le-au avut, nu se comparau cu seara aceasta. Chiar și așa, Cassina își reveni în fire. În principal, pentru că așa era ea, calmă în situațiile care cereau calm, dar și pentru că era conștientă de faptul că asta se aștepta de la ea, de la „AssanssDu”.

— Nimic. Cum sunt ceilalți?

— O mare parte dintre andandi au fost transportați în zonele sigure. Câțiva au cerut însă să fie lăsați, pe riscul lor, să se inspire din lumea de acum. Nu i-am putut refuza.

— Foarte bine. Poți merge alături de cei care s-au refugiat, să te asiguri că sunt liniștiți.

Garran își puse mâna dreaptă pe umărul stâng. Deși Cassina nu îl privea în acel moment, știa că nimeni de pe planetă nu ar fi părăsit încăperea fără să salute. Cuprinsă de respectul pe care îl transmitea gestul, tânăra îl repetă la rândul ei, răspunzându-i astfel lui Garran. Bărbatul se întoarse pe călcâie, fiind pregătite să părăsească încăperea în care se aflau, dar o umbră de îngrijorare îi acoperi trăsăturile și îl opri din drum pentru o ultimă întrebare.

— AssanssUn va fi bine, nu-i așa?

Cassina tăcu, urmărind cum în depărtare se formează un val cum nu mai văzuse până atunci, un val ce amenința stâncile prin mărimea și puterea sa. Din câte se arăta de la distanță, valul părea a fi chiar mai înalt decât coasta stâncoasă, amenințând să arunce apa aceea roșiatică pe platoul golaș de deasupra. Dacă furtuna în sine era ceva nemaivăzut pe planetă, valul acela era ceva ce cu greu și-ar fi putut imagina cineva ca fiind posibil. Și, totuși, oricine s-ar fi uitat spre largul mării în acel moment l-ar fi văzut înălțându-se și avansând,

amenințând să lovească precum o secure, stâncile trebuind să arate dacă se vor lăsa tăiate, precum un copac tânăr, sau se vor împotrivi, asemenea unui copac matur, cu lemn ca de fier. În cele din urmă, femeia răspunse:

— AssansUn va fi bine, dar nu pot spune asta și despre acei unissini care îi vor ieși în cale.

Garran încuviință, printr-un gest ca pentru sine și părăsi camera, închizând în urma sa ușa de cristal și lăsând-o pe Cassina într-o nervozitate tristă și tăcută. Sufletul ei era încercat de multe sentimente și emoții, în principal de furie față de invadatori și îngrijorare față de persoanele care îi erau dragi. Știa ce putea assahina lui AssansUn, știa ce putea el, dar îngrijorarea nu o lăsa să se relaxeze nici cu privire la acesta, căci tot el era cel care îi ghida pe andandi și massini, el era nucleul și soarele acestei lumi.

- Fără el, ce ar rămâne din această lume?

În liniștea încăperii, întrebarea sună aproape profetic. Dar ea a rămas tot fără răspuns, iar în sufletul Cassinei a început o nouă luptă, aceea a speranței că profeția nu se va îndeplini niciodată cu amenințarea că orice prorocirea spusă cu voce tare se va rezezi ca un tăvălug asupra nesăbuitului care deschide gura.

Privi din nou spre stele. Portocaliul începuse să dispară iar roșul cuprindea acum tot cerul. Cassina puse mâna pe sticla rece a geamului prin care privea. Nu știa unde era AssansUn, dar oriunde ar fi fost pe planetă, ea îi simțea assahina făcând sticla să vibreze. Nu, nu doar sticla. Aerul vibra datorită lui, iar acest lucru însemna că este viu, dar furios.

Fata se gândea dacă nu ar fi mai bine să îi aducă pe toți la etajul al treilea sau chiar să îi înghesuie pe scările turnului. Dar, dacă marea s-ar ridica într-atât încât să amenințe castelul, probabil că nici turnul nu ar fi în siguranță. Decise că nu îi va muta acum pe andandi. Dacă marea avea să se arunce cu toată forța asupra lor, atunci assahina din jurul castelului era singura care îi poate salva.

Cassina rămase câteva clipe în tăcere, urmărind cum valul sângieru mătură platoul de pe creștetul stâncilor. Fusese amenințător până în ultima clipă, însă ceva se schimbase deodată. Cassina bănuia

că vântul făcuse valul să cadă sub propria greutate, iar lovitura lui să devină moale. În locul barosului care amenința inițial să lovească, valul a lovit precum o pernă în perete. Deși știa că în aceste momente, castelul este protejat de assahina, Cassina continua să se gândească la faptul că marea părea să își dorească să îi înghită.

„Sângele cere sânge”, gândi ea și nu era deloc departe de adevăr.

Cu toate acestea, Castelul Carianeii era construit la patru sute de metri de coastă, deci ca marea să ajungă la ei, ar fi trebuit ca toată întinderea de apă să se ridice asupra lor și să vină cu hotărârea unui prădător ce tocmai a simțit sânge cald și proaspăt. Privind tot acel spectacol grotesc, acest lucru nu părea imposibil acum. Scăpaseră de un val enorm, care și el părea de neimaginat cu doar câteva ore în urmă, deci poate că marea chiar se va ridica în toată puterea ei asupra lor în următoarele ceasuri.

Cassina măsură din priviri distanța până la stânci, dar și înălțimea turnului alb și pe cea a castelului. Turnul Alb era singura structură cu adevărat înaltă din întreaga construcție, căci castelul în sine nu avea mai mult de trei niveluri în înălțime. Turnul se mai ridica însă aproape de două ori pe atât, având rol de far pentru bărcile din portul regelui, dar și pentru cele din portul Cassahin. Celor trei etaje li se mai alătura un etaj subteran, locul în care erau acum refugiați andandi din orașul Carian.

Cassina părăsi Turnul Alb, începând lungă coborâre pe treptele construite în spirală. În dreapta ei se succedau torțe ce ardeau neconținut pentru a lumina turnul și ferestre ce permiteau luminii să pătrundă atât în construcție, cât și în sufletul ei, tulburându-l. Avea însă să scape curând de imaginea mării, căci cu cât ajungea mai jos, cu atât era mai greu să vadă dincolo de faleza stâncoasă. În drumul său spre parterul turnului, Cassina se gândi la istoria castelului, istorie pe care o auzise de la educatorii din Carian. Inițial, castelul se dorise a fi un muzeu, folosit și locuit de o singură persoană. Sau un refugiu, un loc de izolare al acelei persoane, căci andandi nu au fost bine primiți în comunitate. Au fost, totuși, câțiva care au reușit să se facă plăcuți, prin talentul și prin curiozitatea lor, și au ajuns astfel să fie tolerați, creându-se o nouă orânduială. Condiția a fost să își construiască singuri casele

și să fie fermieri și pescari. Assahina din jurul regatului permitea atât recolte de orice fel, cât și pescuit și creșterea de animale, iar asta, pe lângă creass, era singura ocupație a carienilor.

Fermele orașului Carian se aflau la vest, dincolo de acestea fiind livezile și grădinile în care creșteau și erau recoltate fel de fel de fructe. Mai departe de aceste livezi, erau câmpii întinse, pe care găseai, ici și colo, zone mai deluroase. La sud-vest de oraș era portul, unde pescarii pricepuți prindeau pește atât cât era necesar orașului. O lege atât de puternic înrădăcinată, încât este respectată fără să fie scrisă este aceea a încetării pescuitului când nevoile orașului sunt îndeplinite. Se ocupau însă și cu creșterea și adunarea ierbii de mare, pe care orășenii o foloseau atât în mâncăruri, cât și în diversele lor îndeletniciri, creând pigmenți sau decorațiuni de diverse feluri și forme. La nord de oraș se aflau câmpurile fermierilor, locul de unde orașul era aprovizionat cu legume și verdețuri. Prin mijlocul acestor câmpuri trecea un canal artificial, improvizat de orășeni, ce aduna din râul Colduin apa pentru irigat. Râul izvora dintr-un lanț de munții stâncoși, situat departe, în vest, și cobora tot mai mult, până în dreptul orașului Carian, și dincolo de acesta, spre Stâncile Estice, unde forma o cascadă ce unea apele reci ale râului cu cele ale mării Cariassiene. Prin partea estică a grădinilor era construit Drumul Cel Mare. Inițial acesta fusese doar o potecă de pământ, pe care nu încăpeau mai mult de doi oameni, dar cu timpul, poteca a crescut și a fost pietruită, căci în oraș locuiau oameni talentați la lucrul în piatră. Acum Drumul Cel Mare era un drum ce putea fi străbătut fără să te simți jenat de aglomerație, căci două care puteau merge unul lângă altul fără să intre pe trotuarele dedicate oamenilor care nu aveau nevoia sau dorința de a lua un car. Astfel era făcută legătura între orașul Carian și castelul acestuia, cu podul ce trecea râul Colduin. După pod, drumul nu mai era pietruit, însă era bătătorit și îngrijit, astfel că se putea porni spre nord-est, spre orașul Cassahin, acolo unde se afla și marele port, ori se putea porni spre vest, pe lângă râu, spre munții stâncoși. Cei care alegeau să o ia spre vest, ar fi avut mereu în dreapta lor Pomssumi Pass Cassanhu, iar cei care ar fi luat-o spre nord-est, ar fi trecut întâi de această înșiruire de copaci mici pentru a ajunge la întinsa și masivă Pomssumi Cassanhu. Deși diferite prin

dimensiunile copacilor, cele două întinderi de copaci erau veșnic verzi, de aici și denumirile de „pădurea pitică a frunzelor necăzute” și „pădurea frunzelor necăzute”.

Dincolo de toate aceste întinderi, la nord de orașul Carian, se aflau două sate învecinate, Antia și Allanda. Acestea aveau între ele, dar și în vecinătatea lor imediată, câmpurile pe care se făcea agricultura. Pe aceste câmpuri, AssanssUn tocmai distrugea un tanc unissin, trecând prin el fără dificultate, făcându-l să explodeze. Metalul din care era făcut vehiculul nu reprezenta nimic pentru AssanssUn, acesta trecându-i prin carcasă precum ai trece prin deschizătura unei uși acoperite cu o perdea. Înainte ca toate bucățile din vehiculul de război să fi apucat să atingă pământul, AssanssUn era deja în aer, doborând avioanele ce încercau să ajungă la castelul Carianei. Unissinii porniseră atacul din două părți, atât în Antia, cât și în Allanda. Din câte putea înțelege AssanssUn, planul lor era să facă suficiente stricăciuni pentru a-l atrage pe el afară din castel. Judeca astfel deoarece, în momentul în care își făcuseră apariția, toate forțele unissinilor se concentraseră asupra lui.

Era însă clar pentru toată lumea că el va veni, AssanssUn fiind conducătorul planetei. Fiecare oraș de pe suprafața acesteia era parte a regatului său, dar și responsabilitatea sa. Singurul motiv pentru care el stătea de obicei retras era pentru a le permite oamenilor să guverneze fără intervenția lui. Chiar și așa, fiecare oraș avea în piața sa centrală o statuie sculptată din aceeași piatră ca Turnul Alb, iar prin aceasta oamenii îi puteau trimite lui AssanssUn invitații la diferite festivități, ori îi puteau semnala diferite crize sociale și politice. Pietrele au fost, într-o majoritate covârșitoare, folosite pentru invitații la festivități. Iar el răspundea de fiecare dată. Merilotul nu era o planetă foarte dezvoltată, de aceea o și alesese pe aceasta ca refugiu, AssanssUn fiind acolo pentru a proteja viața și a o ajuta să se dezvolte. Intervenția sa se rezuma la cazurile care nu și-ar fi găsit o concluzie fără aportul său. Nu interzicea progresul, dacă andandi, massun sau massaini inventau ceva, el permitea utilizarea aceluși lucru, dar interzicea clar orice utilizare a aceluși lucru ca o modalitate de a face rău altor locuitori ai planetei.

De aceea răspunsul său legat de unissini a fost prompt. Locuitorii planetei nu se puteau proteja singuri. Nu în fața acelei amenințări, căci pe planetă nu existau alte arme în afara ustensilelor ce puteau fi folosite drept arme, în caz de nevoie. Acestea nu erau suficiente când unissinii apăruseră ca de nicăieri în cele două sate, ucigând săteni cu dispozitivele lor avansate. În fața unui tanc sau a unui avion, o furcă era inutilă. AssanssUn își reproșa că, în ciuda assahinei sale, nu fusese în stare să îi protejeze așa cum își jurase că o va face în caz de nevoie. Chiar dacă nu avea de unde să știe de atac, tot nu își putea ierta lipsa răspunsului suficient de rapid. Acest lucru nu doar că îl întrista, îl și înfuria.

Lupta a luat însă o întorsătură favorabilă andandilor, căci unissinii îl aveau în vizor pe AssanssUn, așa că atunci când acesta și-a făcut apariția pe frontul nou deschis, toate forțele atacatoare, fie ele aeriene sau terestre, s-au luat după el. Astfel a reușit AssanssUn, prin simpla prezență, să scoată din sate orice mână dispusă săucidă. Faptul că unissinii l-au urmărit s-a dovedit a fi un lucru bun și pentru aceștia, căci AssanssUn le-a oferit o moarte rapidă, distrugând cu ușurință orice îl ataca. Astfel, misiunea de salvare a liderului planetei a devenit un joc mortal pentru cei care au îndrăznit să tulbure liniștea planetei sale. Pentru AssanssUn era o nimica toată să facă avioanele să se ciocnească unele de altele, ori să intre în aripile lor, făcându-le să se prăbușească. Nici tancurile de pe sol nu erau mai rezistente, căci fie că le arunca unele asupra celorlalte, fie că trecea prin structurile exterioare pentru a ajunge la cei care controlau aceste mașinării de război, el nu simțea nimic altceva decât slăbiciunea unor atacatori nesăbuiți. Forțele unissinilor se împutinară rapid, iar AssanssUn nu a mai fost nevoit să aibă grijă de modul în care acționează, dar scăderea lor în număr coincidea cu creșterea hotărârii lor, căci fiecare soldat rămas ataca acum mânat și de dorința de a-și răzbuna camarazii. Ce altceva să motiveze un soldat, dacă nu protejarea sau răzbunarea celor alături de care a stat atât timp la antrenamente și misiuni reale? Fiecare soldat ținea la camaradul de lângă el, iar asta îi dădea forță să lupte.

Trei tancuri unissini mai erau întregi pe câmpia dintre cele două sate, atunci când din ele au început să iasă unissini în armuri negre, ce

le acopereau întreg corpul și îi făcea să lucească în lumina roșiatică ce acapara planeta. Inițial, AssanssUn a crezut că aceștia au abandonat vehiculele pentru o oarecare șansă în lupta directă dar, văzându-le echipamentul, diferit de al celorlalți, și-a dat seama că aceștia au fost anume aleși pentru atacul direct. Echipamentul lor nu era nici din țesătură, dar nici din metal, ci dintr-un material lucios, ce reflecta lumina lugubră a acelei nopți. Erau în total șapte inamici, echipați la fel, dar purtând arme diferite. Cei mai mulți, patru la număr, aveau săbii pe al căror tăișuri părea să circule energie, accentuându-le capacitatea de a spinteca, alți doi fiind înarmați cu bice. Nu unele obișnuite, căci erau cu mult mai groase decât unele normale, iar împletitura nu părea a fi făcută cu scopul de a mușca din pielea inamică. Acele cabluri vibrau și, din zumzăitul venit dinspre acestea, AssanssUn înțelesese că din interior spre exterior curgea energie. Vedea asta și din semnele de arsură pe care le lăsau bicele ce atingeau iarba. Firele de vegetație nu erau aprinse de aceste arme, ci incinerate într-o clipă. Ultimul și cel mai mare dintre ei avea o secure ce părea normală, însă AssanssUn intuia că era ceva diferit și cu aceasta. Era pregătit să îi atace și să încheie această zi de tumult pentru planeta sa, dar dintr-un tanc rămas intact mai avea de coborât un ultim soldat, unul de două ori mai mare decât ceilalți, cu aceeași costumație neagră, sclipitoare, dar care avea pe umărul stâng un fel de piramidă întoarsă de culoare aurie. Nu recunoștea semnul, dar credea că acesta trebuia să fie liderul lor. Soldatul era înarmat cu un ciocan imens, considerabil mai mare decât capul lui AssanssUn, spre care era acum îndreptată arma inamicului. Nu gestul în sine era amenințător, ci faptul că se folosea de o singură mână pentru a ține cu o lejeritate ieșită din comun acea imensitate de armă. Soldatul începu să vorbească într-o limbă guturală, dar blestemele pe care le scuipa din spatele acelei măști lucioase erau atât de teribile, încât AssanssUn consideră că acele vorbe ar fi făcut rău planetei dacă le-ar fi tradus în limba localnicilor. În schimb, amenințările erau ceva mai acceptabile, dacă se poate spune așa, căci erau amenințările clasice, care nu impresionau cu nimic. Matahala îi înșira imagini precum Merilotul în flăcări, populația torturată, clădirile demolate și distruse. Ultima amenințare trebuia să îl afecteze în special, căci soldatul inamic accentuase faptul

că vor distruge întâi construcțiile la care AssanssUn a ajutat sau pe cele pe care acesta le-a comandat. Efectul a fost însă unul de amuzament, căci în mintea lui AssanssUn zbură rapid un gând care îi amintea că toate clădirile au fost construite la cererea lui, deci invadatorilor le va fi foarte greu să decidă cu care să înceapă.

Probabil discursul ar fi continuat, căci bărbatul nu părea să ducă lipsă de înjurături, blesteme și amenințări, ba chiar spuse încă multe fără ca măcar să se repete ori să le combine. Însă AssanssUn se săturase ca aceste vorbe spurcate să pângărească aerul pe care îl prețuia într-atât, așa că vorbele de ocară ale inamicului au încetat brusc. Când soldații individului cu ciocan s-au întors spre acesta să vadă de ce a tăcut, au văzut un corp fără cap, ce mânuia un ciocan imens cu care încercase să dea o ultimă lovitură înainte să cadă. Lovitura a fost impresionantă, atât ca forță, cât și din perspectiva existenței sale. Memoria musculară încă funcționa, dar direcția fusese greșită, atacând aerul gol din fața lui, în timp ce AssanssUn, cel căruia îi era destinată lovitura era în spate. Într-o mână ținea capul retezat al aceluia unissin masiv, iar în cealaltă ținea o sabie de pe a cărei lamă se scurgea un lichid gros, același care curgea și din partea de jos a capului retezat. Cei șapte s-au dat câțiva pași în spate, speriați de viteza cu care și-au pierdut liderul, dar și de arma care se materializase parcă din nimic în mâna lui AssanssUn. Dacă până atunci aveau speranța naivă a unei posibile victorii, acum păreau conștienți de faptul că sfârșitul le era aproape. Cu toate acestea, dorința de răzbunare, nebunia sau frica de orice ar fi putut urma dacă ar fi fugit le-a întărit acestora pozițiile. Acolo unde alții ar fi aruncat armele sperând la îndurare, aceștia au acționat într-un mod neașteptat: au continuat lupta, atacându-l cu furie pe AssanssUn. Armele veneau din toate direcțiile, la fel și vocile soldaților, precum tunetele furioase ale unei furtuni iminente. Două bice au prins mâna dreaptă a lui AssanssUn, unul s-a încolăcit pe mâna stângă a acestuia, iar ultimul i-a prins piciorul stâng. Precum niște șerpi subțiri și extrem puternici, încercau să îi blocheze mișcările, strângând tot mai tare carnea, încercând să sape în ea pentru a ajunge la straturi inferioare de mușchi și țesuturi. Din câte își dădea seama AssanssUn, această mișcare fusese repetată îndelung, căci atacul lor se baza pe o singură

încercare. Acestora le urmau spadasiinii. Unul venea din față, iar celălalt din spate, amândoi pregătiți să îl înjunghie drept în inimă. Din partea stângă îl vedea venind pe ultimul inamic, cel cu securea, care probabil avea sarcina de a-i reteza capul după ce ar fi fost înjunghiat. Privind tot acest spectacol, bărbatul imobilizat se gândea care ar fi fost rolul celui cu ciocan în toată această schemă de luptă, căci ceva nu se lega. Nu avea însă atât de mult timp de gândire, deoarece săbiile îl ajunseseră.

A urmat apoi un moment de revelație, nu pentru el, ci pentru unissini. Săbiile nu treceau de piele, făcând mici adâncituri de parcă ar fi apăsât cu degetul, bicele nu mușcau din carne așa cum lăsau inițial impresia, iar securea nu trecuse nici ea de stratul exterior de piele. Atunci au avut acei soldați o revelație legată de soartă. Tragica și comica soartă. Acea soartă care nu este niciodată de partea ta, dar îți lasă impresia că ar fi, deoarece iluzia trădării doare mai tare decât refuzul susținerii.

Astfel a început decimarea ultimilor unissini. Cu stânga, AssansUn l-a prins pe soldatul care ținea biciul înfășurat pe mâna respectivă. Biciul a plesnit când mâna i s-a mișcat, aruncând zeci de bucăți scânteietoare. Până să atingă pământul, curentul din fiecare bucăciică ruptă se terminase. Cu mâna dreaptă făcuse același lucru biciului care îl ținea din acea parte, dar în loc să prindă un unissin lovise săbiile care încă încercau desperate să îi penetreze carnea. A tăiat apoi mâna care ținea securea apăsată pe gâtul lui. În tot acest timp, soldatul din stânga era deja mort, căci atât de tare fusese sugrumat încât ochii i se bulbucașeră în orbitele aflate în spatelul măștii. AssansUn dădu drumul cadavrului și se năpusti asupra altor doi inamici. Înainte ca primul mort să atingă, cu o bufnitură puternică, pământul, unul dintre spadasiini, precum și cel care lupta cu securea, erau deja morți.

Când s-a întors spre ceilalți însă, trei dintre ultimii patru rămași fugeau în trei direcții diferite, numai unul stătea nemișcat la câțiva pași de el. AssansUn era convins că ceea ce îl ținea era spaima, așa încât se concentrează asupra celorlalți trei. Îi putea prinde pe toți, dar nu mai voia să se deplaseze, așa că, la comanda voinței sale, cei trei s-au oprit în loc, ținuți captivi de o mână invizibilă. Câteva clipe, fiecare dintre el a

încercat să își rupă de la gât o legătură invizibilă, care nu le permitea să respire, apoi au încercat să sape cu unghiile spre plămâni, în speranța că poate așa i-ar face să funcționeze. Era fără rost, căci oxigenul le părăsise corpul și nu avea să se mai întoarcă vreodată. Așa au căzut, simultan, trei dintre ultimii unissini. Mai era însă unul. AssanssUn s-a întors spre acesta. Bărbatul stătea drept, mândru, dar nu sfidător. Nu părea că vrea să se predea, dar renunțase complet la ideea de luptă. Amândoi știau că lupta fusese încă de la început hotărâtă. Și nu în favoarea lor. Acesta nu se mișca, părea că își acceptă soarta într-o resemnare totală, lucru care îl fascina pe AssanssUn.

AssanssUn făcu un pas spre el, dar unissin își întinsese în față ambele mâini, semn că ar vrea ca distanța dintre ei să nu se schimbe. AssanssUn se conformă, nu pentru că voia să îi facă pe plac, cât pentru că era curios unde vor duce toate acestea. Unissin își scoate atunci un cuțit cu lamă energetică din partea din spate a armurii. În ciuda caracterului amenințător al gestului, era evident pentru amândoi că un atac de acest gen ar fi fost inutil. Ceea ce a urmat a fost întrucâtva surprinzător, pentru că bărbatul nu a făcut decât să se arunce în genunchi. Atingând câteva legături invizibile, armura se deschisese în dreptul pieptului, căzând precum o coajă de banană, materialul desprins rămânând atârnat pe genunchii bărbatului. Intențiile acestuia erau clare de acum: pusese în derulare un ritual sinucigaș, unul pe care AssanssUn îl putea opri, și chiar se gândi să o facă. Îl putea lăsa pe soldatul resemnat să spună povestea, dar asta nu ar fi ajutat la nimic. Nu ar fi schimbat nimic din ceea ce urma să se întâmple, așa că a decis să lase lucrurile să se curgă după cum dorea vasshanul. După alte câteva sunete și mișcări ale cuțitului prin aer, unissinul își înfipse cuțitul în pielea roșie și musculoasă de pe abdomen, în locul în care AssanssUn știa că îi era inima. După un grohăit scurt, cadavrul căzu pe o parte, rămânând nemișcat. Un lichid negru se prelingea pe mânerul cuțitului.

Cu această ultimă moarte, invazia fusese oprită. Începuse cu o idee sinucigașă și se încheiase cu un ritual sinucigaș.

AssanssUn a privit în stânga și apoi în dreapta înainte să se apropie de ultimul unissin, la care s-a uitat meditativ clipe îndelungate. În cele din urmă s-a decis să se aplece și i-a scos cuțitul din rană.

Lichidul s-a închegat rapid, sigilând rana, semn că acești războinici nu ar fi murit niciodată din cauza sângerării, ci doar dacă inima le-ar fi fost străpunsă. În jurul lor, flăcările încă ardeau și se estindeau, căci urmele războiului nu se vedeau numai în viețile pierdute, ci și în natura distrusă. Resturile dispozitivelor de război erau încă împrăștiate peste tot, iar Merilotul purta acum urmele violenței, urmele războiului și ale armelor pe care AnsssansUn a făcut eforturi să le țină departe încă de când civilizația de pe planeta sa a luat naștere și a început să crească. În timp ce simțea acest regret, conducătorul planetei își închise ochii și întinse arma sinuciderii în fața sa, aceasta începând să plutească tot mai sus, atrăgând după ea orice material străin de pe solul acelei planete pacifiste. Piesă cu piesă, tot mai multe bucăți contribuiau la formarea unei sfere enorme de metal, iar când orice urmă de material străin a fost curățată de pe fața planetei, sfera s-a ridicat și mai mult la cer, trecând dincolo de orice limită, devenind invizibilă pentru ochiul liber, până în momentul în care s-a aprins, devenind un alt punct roșu de pe cerul Merilotului.

— Și cu asta, s-a terminat, oftă AssanssUn.

Dar lucrurile erau departe de a fi terminate. Incendii numeroase continuau să ardă, amenințând vegetația, satele și vietățile, riscând să se unească într-un incendiu planetar. AssanssUn nu se temea de foc, cum nu s-a temut nici de invadatori, iar singura lui dorință îi ghida acum acțiunile. Curenți puternici de aer porneau din dreptul palmelor sale, curenți mânați de dorința de a proteja fiecare colț al acestei planete. Rapide și puternice erau aceste vânturi, dar și elegante, prin modul în care făceau vegetația să danseze în trecerea lor. Frunze zburdau în locurile în care curenții căutau focurile, iar când acestea găseau un incendiu, dansau atât de repede în jurul lui încât nu se mai putea estinde. Apoi, ca o cușcă ce devine tot mai mică, ori o horă care se îndreaptă tot mai mult în interior, curenții capturau flăcările și le stingeau, rupându-le de materia pe care o consumau. Astfel și-au găsit sfârșitul incendiile din care rămaseră doar dovezi carbonizate ale valului dintre vânt și foc.

Abia după ce toate flăcările au fost stinse, conducătorul planetei s-a ridicat de la sol, pornind în zborul său rapid, nevăzut și neștiut de

nimeni, spre castel. Bărbatul lăsa în urma sa, cu mare regret, cicatricile războiului, urme pe care nu le va putea vindeca prea curând.

Cassina, aflată acum în piața orașului Carian, verificând dacă acei andandi care au ales să rămână în afara refugiului sau erau în siguranță, privi stelele care începeau să își schimbe culoarea. Roșul devenea portocaliu apoi, treptat, redeveneau galbene, verzi sau violet. Cerul planetei era din nou luminos, iar reflexia luminilor stelare întorsese marea la vechea sa stare naturală, permițând cerului să se oglindească pe suprafața sa, iar oamenilor care priveau în depărtare să se bucure atât de calmul apelor, cât și al spațiului cosmic. Cine privea destul de mult timp spre orizont de pe stâncile sudice, ajungea să se simtă parcă plutind, în timp ce vidul ce îl înconjura îi fura toate simțurile.

Dar Cassina era obișnuită cu aceste priveliști. În fiecare seară se plimbă pe sub bolta înstelată și pe plajele cu nisip fin ale regatului. De cele mai multe ori era singură, deși erau seri în care vreun massuni ori andandi i se alăturau, pentru a discuta subiecte ce țineau de administrația locală, ori de o nouă capodoperă. Cele mai frumoase seri erau cele în care îl însoțea pe AssansUn și pe cei aleși de el să îl încânte în seara respectivă. Assahina din jurul lui AssanssUn schimba cu totul orice imagine pe care o cineva o avea asupra lumii. Orice culoare devenea mai intensă, orice adiere de vânt devenea o briză caldă de vară, orice mireasmă devenea mai bogată și orice sentiment devenea mai puternic, agitând inima în moduri în care nimic altceva nu o poate face. Știa că schimbarea culorii stelelor însemna întoarcerea conducătorului lor, cum știa și unde îl putea întâmpina.

Cassina s-a întors spre castel, alergând pe dalele din piatră ale drumului, până în curtea acestuia. Ajunsă în grădină, privi în jur câteva clipe, în parte pentru a se asigura că totul era bine, în parte pentru a-și trage sufletul. Cum găsi grădina liniștită, lipsită de orice suflare, își continuă fuga până la treptele castelului. Erau treizeci la număr, iar Cassina le urcă rapid, sărind câte două, până la marea ușă de lemn de la intrare. Ușa s-a deschis în fața ei, iar ea s-a trezit pe lungul hol al primului etaj. Auzea acum un sunet cunoscut și era încântată, deși ușor tristă, căci însemna că a întârziat. AssanssUn era deja acolo unde voia ea să îl aștepte, respectiv în Sala Muzicii, sala în care assahina lui

AssanssUn păstra vie amintirea muzicii ce fusese cândva cântată acolo. AssanssUn iubea creassa, de aceea singurii andandi care aveau voie în jurul regatului său erau cressami. Scussosoi, munissi, picossi, possessi, ssacrassami, dansatori. Deși pe cei din urmă îi muncea cel mai mult, dintr-un oarecare motiv. Toți cei care puteau crea ceva erau bine veniți în jurul castelului său. Acesta fusese pactul inițial, cel care dusese la apariția orașului Carian.

Când ajunsese în dreptul Sălii Muzicii, Cassina era deja fără suflare. Așa cum bănuia, liderul lor era deja acolo. Nu era nevoie să îl vadă, prezența lui putea fi simțită. Se uită totuși prin ușa întredeschisă și îl văzu pe cel care îi conducea. Avea câteva găuri în bluza de in pe care o purta, dar nu sângera, deci nu fusese rănit. Cassina știa însă că ceva îl apăsa, altfel nu s-ar fi retras imediat în Sala Muzicii. Tânăra rămase câteva clipe în cumpănă: voia să discute cu liderul lor, să afle cum se simte față de tot ce se întâmplase, dar simțea și dorința de a-l lăsa să se bucure de momentul de relaxare pe care și-l îngăduise. Inima femeii dansă pe ritmurile muzicii ascultate de bărbatul pe care îl admira, acest dans ținând-o în loc clipe lungi. În cele din urmă, Cassina renunță de tot la ideea de a-l deranja și, întorcându-se cu spatele, rămase rezemată de ușa masivă de lemn, ascultând muzica și lăsând energia care înainta alene, purtată de aerul din castel, să o învăluie. Puține lucruri erau mai plăcute decât acela.

— Curând, muzica îi va arde, iar aripile cerului pe care zboară se vor frânge.

Vocea venea atât din exteriorul, cât și din capul Cassinei, dar nu apucă să își dea seama care variantă este cea corectă, căci o mână mare, păroasă, ce se termina în patru degete cu unghii lungi și negre o apucară de gât, împingând-o tot mai tare în ușa din spatele ei. În fața Cassinei se afla o siluetă neagră, acoperită până la genunchi de o robă dintr-un material gros, cu margini argintii în jurul unei glugi ce îi acoperea capul și îi ascundea fața. Tot ce se putea vedea în spatele glugii erau niște colți galbeni, extrem de ascuțiți, care zâmbeau batjocoritor. Roba îi lăsa la vedere brațele și picioarele, de la genunchi în jos. Acestea erau acoperite de păr, străbătute de vene proeminente, slabe și închise la culoare, precum un cadavru care refuză să se descompună. Dinspre

creatură venea un miros oribil, de sulf și moarte. În curând, pe Cassina o luă amețeala, dar nu știa dacă era din cauza lipsei de aer sau din cauza mirosului. Probabil din cauza amândurora. Nu știa ce era cea creatură, dar ce știa sigur este că nu era de pe Merilot. Mâna o strângea atât de tare încât Cassina se temea că îi va frânge gâtul înainte să moară din cauza lipsei de oxigen. Încerca să se elibereze, dar degeaba. Vru să-l lovească pe cel în fața sa, dar silueta era de neclintit.

Cassina se antrena zilnic, iar uneori era antrenată chiar și de AssanssUn, era o luptătoare, termen pe care liderul lor nu o lăsa să îl folosească față de nimeni. La drept vorbind, nici ea nu știa ce înseamnă, era un termen diferit de ceea ce cunoștea, dar îi plăcea să aibă ceva al ei și știa că are legătură cu faptul că este antrenată în secret. Se gândi să lovească cu picioarele în ușa de care era lipită, atrăgându-i atenția lui AssanssUn, care ar fi venit să o salveze dar, la cât de tare se auzea muzica în mijlocul curentului format de assahina sa, bănuie că acesta nu va auzi. Chipul creaturii se apropie de chipul Cassinei, aruncând spre ea valuri de căldură care ardeau aerul, și așa destul de greu de inhalat de către față.

— Curând, foarte curând, focul va arde!

Cassina se temea. Nu îi era frică de faptul că acelea puteau fi ultimele ei clipe, se temea pentru planeta sa, pentru toți oamenii pe care i-a cunoscut de când a fost luată de AssanssUn drept ucenic, dar mai ales se temea pentru liderul ei. Creatura din fața sa părea extrem de puternică, dincolo de ce văzuse ea vreodată. Trebuia să încerce să îl avertizeze, dar ce putea face? Știa că era puternică, știa că era hotărâtă, dar de data aceea era depășită de situație. Simțea că frica pentru tot ceea ce urma să piardă o va ucide înaintea acelei creaturi.

— Poate o va face, dar nu va atinge nici nimic din ce protejez.

Prin negura care o cuprindea, Cassina auzi vocea lui AssanssUn. În secunda următoare simți cum mâna încleștată în jurul ei slăbește și un obiect străin se lovește de abdomenul său. Deși nu încerca să respire, plămâni i se umplură de oxigen. Simți cum prinde viață.

Când își deschise ochii, observă că mâna cu patru degete era încă încleștată de gâtul ei, dar nu mai era legată de corpul creaturii, cotul acesteia fiind cel care o lovide în abdomen. Pentru a se elibera de